

Казка Марії Чумарної «Сумлінна праця»

Вирішив Ведмідь у лісі хату збудувати та скликає собі помічників: “Приходьте, звірі, будемо разом хату будувати: у стужу й негоду завітаєте до мене в гості, — чаю з медом поп’ємо, зігріємося!”.

Лисичка почула, що Ведмідь кличе до роботи та ще й платити збирається, прибігла першою. Взялися до праці Осел, Вовк, а там і Зайчик прибіг, і Борсук у помічники напросився.

Осел, хоч упертий, та дрова возить терпляче, поки на нього ніхто не крикне. А образиться на Лисичку, бо та з нього кепкує, — стоїть увесь день, а з ним і робота. Вовк усіх підганяє, кидає абияк колоду на колоду, де стіна падає — кілками підпирає.

Лисичка усе перед Ведмедем крутиться та розхвалює себе, як раненько вона встала та як у неї ніжки натомилися.

А тим часом Борсук із Зайцем акуратно відмірюють деревину, Борсук обгризає кожну колодину, аби рівненько склалися одна до другої. А Ведмідь гарно припасовує колоду до колоди.

Коли нарешті настав час розраховуватися за роботу, Ведмідь кожному дав різну плату. Дехто із звірів обурювався: “Це нечесно, я більше трудився!”.

“Найдорожче я оцінив сумлінну працю”, — сказав Ведмідь.